

Arrest

nr. 110 140 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn en te handelen *“in haar eigen naam en in haar hoedanigheid van ouder en wettelijk verantwoordelijk van X”*, op 4 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 november 2012 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 mei 2011 diende tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

1.2. Op 22 juni 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 22 augustus 2011 legden eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.4. Op 24 oktober 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van verzoekster, zijn Spaanse partner.

1.5. Op 27 juni 2012 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.6. Op 8 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) t.a.v. verzoekster. Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 31 januari 2013.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: M.P.,C.M, Nationaliteit :Spanje, Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als zelfstandige op 09/05/2011.

Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Immers, mevrouw heeft op 30/06/2012 haar zelfstandige activiteit stopgezet, zo blijkt uit het administratief dossier. Sindsdien is betrokkene nergens meer aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds. Nergens uit het dossier blijkt dat er een nieuwe zelfstandige activiteit werd uitgebouwd. Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, 1° - wet 15.12.1980)

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen sinds 01/07/2012 ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in derde categorie als samenwonend persoon met gezinslast, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een on redelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, en een on redelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

1.7. Nog op 8 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) t.a.v. verzoeker. Deze beslissing werd eveneens op 31 januari 2013 aan verzoeker betekend.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 quater en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van T.M., Nationaliteit : (...), Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), identificatienummer in het Rijksregister: (...)

+ 2 minderjarige kinderen: T.M.,Y. (NN: (...)) en T.M.,I.

(NN: (...)) Nationaliteit: Spanje

Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 24/10/2011 een aanvraag in als geregistreerde partner van mevrouw M.P.C.M. (NN: (...)). Zo bewam hij een verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie (F-kaart) op 27/06/2012.

Gezien het verblijfsrecht van de Spaanse partner M.P.C.M wordt beëindigd met een bevel om het grondgebied te verlaten (zie aparte beslissing voor mevrouw), wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig artikel 42quater, §1,1° van de wet van 15/12/1980. Overeenkomstig artikel 42ter, §1, 1° van de wet van 15/12/1980 en in het belang van de kinderen, wordt ook het verblijfsrecht van de minderjarige kinderen T.M.,Y. en T.M.,I. ingetrokken en dienen zij hun moeder te vervoegen.”

2. Ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Voor zover het beroep ingediend wordt door verzoekster in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen acht de Raad het beroep onontvankelijk. Uit geen enkel stuk blijkt dat enkel zij gemachtigd is om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van haar kinderen in onderhavig beroep.

2.2. Te dezen moet rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, § 1, tweede lid, en §2 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht : *“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”. § 2. Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft. Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet.”*

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. C.E. 18 septembre 2006, n° 162.503; C.E. 4 décembre 2006, n° 165.512; C.E. 9 mars 2009, n°191.171). Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat ingesteld wordt tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun kinderen, tenzij in casu verzoekster aantoont dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, quod non.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpen verzoekers op: *“schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen [...], van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van de materiele motiveringsplicht”.*

Verzoekers betogen in hun verzoekschrift als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

(...)

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bestreden beslissingen d.d. 08.11.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 September 1999; R.v.V. arrest nr. 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiele motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Zie o.m. R.v.St. nr. 46.663, 25 maart 1994, Rev. Dr. Étr. 1994, afl. 78, 168-170, R.v.St. nr. 40.061, 28 juli 1992, R.A.C.E. 1992, z.p.: R.v.St. nr. 74.935, 3 juli 1998, onuitg. Zie tevens. P. VAN ORSHOVEN, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488, voor wie de materiële motiveringsplicht geen doel op zich is, "doch slechts een middel om de legaliteit – voornamelijk de naleving van het redelijkheidsbeginsel en van het verbod van willekeur – van bestuurshandelingen na te gaan".

In casu zijn de bestreden beslissingen van 8 november 2012 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest nr. 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij is onzorgvuldig geweest in die zin dat zij op geen enkel ogenblik aan verzoekers om enige bijkomende stukken verzocht zodat zij hun administratief dossier zouden kunnen vervolledigen met stukken bijvoorbeeld inzake tewerkstelling. Iedere rechtsonderhorige moet minstens de kans krijgen zijn administratief dossier aan te vullen, zeker wanneer verwerende partij zal overgaan tot de intrekking van een verblijfsrecht, dewelke een ernstige gevolg heeft voor het verblijf van verzoekers.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij VERONDERSTELT dat tweede verzoekster een leefloon zou ontvangen van het OCMW, doch verzoekers zijn echter niet op de hoogte van het feit dat verwerende partij aan de intrekking van hun verblijf aan het werken was. Minstens had verwerende partij verzoeker hiervan op de hoogte moeten stellen en de kans geven bijkomende bewijsstukken inzake tewerkstelling (bv. werkgeversattest, interim-contracten, etc.) voor te leggen. In casu is dit geenszins het geval geweest. Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft van 4 personen. Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf in te trekken in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen. Men had bij voorbeeld verzoekers (gelet op hun concrete situatie) een maand bijkomend gegeven om stukken voor te leggen. De modus

operandi van verwerende partij laat te wensen over. Verwerende partij is met andere woorden kennelijk onzorgvuldig geweest in die zin dat zij op geen enkel ogenblik aan verzoekers om enige bijkomende stukken verzocht zodat zij hun administratief dossier zouden kunnen vervolledigen. Iedere rechtsonderhorige moet minstens de kans krijgen zijn administratief dossier aan te vullen, zeker wanneer verwerende partij zou kunnen overgaan tot de intrekking van een verblijfsrecht, dewelke een ernstige gevolg heeft voor het verblijf van verzoekers. De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk. Aangezien de tweede bestreden beslissing de grondslag vormt voor de eerste bestreden beslissing dient deze als accessorium te worden vernietigd. Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, waarin de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de eerste bestreden beslissing in zoverre verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd – luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voorarbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De in casu relevante bepalingen van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;
(...)”

3.4. De eerste bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden van artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet, nu zij niet langer als zelfstandige kan worden beschouwd en zij zich *“kennelijk”* diende te wenden tot het OCMW, zodat ze een onredelijke belasting vormt voor sociale bijstandstelsel van het Rijk. Verzoekers betwisten deze gegevens niet, maar betogen dat verwerende partij hen ervan op de hoogte diende te stellen dat zij *“aan de intrekking van hun verblijf aan het werken was”* om hen aldus de kans te geven om hun administratief dossier te vervolledigen *“bijvoorbeeld inzake tewerkstelling”*.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoekers niet aantonen welk belang zij hebben bij hun grief, nu zij niet aantonen dat zij enig dienstig argument of stuk zouden hebben aangebracht indien verwerende partij hen hiertoe had uitgenodigd. Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar *“bijkomende bewijsstukken inzake tewerkstelling (bv: werkgeversattest, interim-contracten, etc.)”*, merkt de Raad op dat dergelijke stukken noch in het administratief dossier zijn terug te vinden, noch bij het verzoekschrift werden gevoegd, zodat verzoekers' argumentatie beperkt blijft tot een louter theoretisch en bloot betoog.

3.6. Verzoekers wisten of behoorden te weten dat, gelet op het feit dat verzoekster niet meer als zelfstandige werkzaam was en niet langer aangesloten was bij een sociaal verzekeringsfonds, zoals blijkt uit het administratief dossier, en zij slechts tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten in het kader van haar zelfstandige tewerkstelling en verzoeker evenmin beschikt over een inkomen, verwerende partij kon overgaan tot de beëindiging van hun verblijfsrecht. Verzoekers hebben geen enkel initiatief genomen om enige redengeving of verantwoording aan verwerende partij mee te delen aangaande het feit dat verzoekster niet langer als zelfstandige actief was. De Raad wijst er hierbij op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster sinds 30 juni 2012 niet meer aangesloten was als zelfstandige en dat zij sinds 1 juli 2012 OCMW-steun ontving als persoon met gezinslast, terwijl de eerste bestreden beslissing pas op 8 november 2012 werd genomen. Verzoekers hadden dus ruim de tijd om, indien verzoekster aanspraak maakte op een behoud van verblijfsrecht, daar melding van te maken, quod non in casu. Verzoekers gaan eraan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop zij zich beroept, ook op hen rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en dat zij hieraan niet hebben voldaan.

3.7. In zoverre verzoekers kritiek uiten op de eerste bestreden beslissing waar deze stelt dat verzoekster zich *“kennelijk”* diende te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien, stelt de Raad vast dat het administratief dossier een uittreksel met *“informatie verkregen van de kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent”* bevat, waaruit blijkt dat verzoekster van juli t.e.m. september 2012 een OCMW-steun ontving. Verzoekers lijken op te werpen dat verwerende partij zich louter baseerde op de *“veronderstelling”* dat verzoekster een leefloon ontving, doch dit betoog vindt geen steun in het administratief dossier en kan de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.8. Verzoekers' betoog aangaande de tweede bestreden beslissing beperkt zich ertoe te stellen dat zij gebaseerd werd op de eerste bestreden beslissing en derhalve *“als accessorium [dient] te worden vernietigd”*. Gelet op het bovenstaande, blijven de in de eerste bestreden beslissing gedane vaststellingen overeind staan, zodat ook de tweede bestreden beslissing, die hiernaar verwijst, overeind blijft.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA